

Uslijed toga što je očito, da se svaki narod sastoji iz različitih fizičkih tipova, rasisti se nalaze u neprilici, kako da dovedu u sklad pojam rase sa pojmom naroda. Većina njih misli, da veličinu nekoga naroda treba prosuđivati i cijeniti po tome, koliko u tom narodu ima onih pojedinaca koji su podrijetlom od neke »više« ili »bolje« rase. Oni kažu, da su ove više ili superiorne rase stvarale kulturu i civilizaciju, da su samo ove rase osnivale države i da samo ovim rasama, odnosno njihovim predstavnicima u pojedinim narodima, i danas pripada vodstvo naroda i vodstvo svijeta. Sve ostale rase, koje se smatraju za niže, za inferiorne, treba da su u svemu podložne višim, superiornim rasama. Državna politika sa gledišta tih teorija treba da ide za tim, da u svojoj sredini daje u svemu prednost onima, koji pokazuju najviše tjelesnih i duševnih odlika neke superiorne rase, a da zapostavlja ili po mogućnosti potpuno isključi iz svoje sredine sve one, koji pripadaju nižim, dakle inferiornim rasama.

Poteškoća je ovih teorija među ostalim i u tome, što svaki rasista smatra za skupinu, kojoj on lično ne pripada, da je inferiorna, pa kad čitamo opise raznih »rasa« možemo sa velikom sigurnošću pogođiti, kako izgleda onaj, koji je te »rase« opisao. Nema te »rase« čiji rasisti ne bi smatrali, da je baš njihova rasa »superiorna«.

Cvijić i njegovi sljedbenici izradili su teoriju o t. zv. »dinarskoj rasi«. Oni su stali na stanovište, da sve ono što je najbolje kod Srba i kod Hrvata u prošlosti i sadašnjosti, da su to bili »dinarci«. Cvijić je uz to tvrdio, da su tri četvrtine »dina-